

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 342.

Tredie Session.

97de Møde.

Løverdagen den 13de Marts.

(Forts.)

Barfod (fortsat): Den endelige Ordning maa i sin Tid skee og den maa, mener jeg, skee snart; thi det er umuligt, at den Fordeling, som i Martsprogrammet udtaltes, og som dengang baade gjorde sig gjældende i Regjeringen og hos Folket, og som fordrer, at den Grændse maa affikkes, som skjælnet mellem Landet under dansk Højhed og Landet under tydsk Statshøjhed, længe kan lade vente paa sig, allermindst lade vente paa sig, naar en Ordning af hele Staten skal finde Sted og naar Slesvigs og Holsteens paatænkte Stændersforsamlinger skulle tillægges besluttende Myndighed. En Underhandling forudsætter naturligvis Muligheden af, at det, som man anseer for sin fulde og gode Ret, ikke i enhver Henseende vil være fuldstændigt at opnaae, den forudsætter ikke Sandsynligheden, men Muligheden af en Estergivelse eller Dvgivelse af sin gode Ret; men i Grundlovens § 23 staaer udtrykkeligt, at Kongen ikke uden Rigsdagens Samtykke kan afstaae nogen Deel af Landet, og Landet, hvorom her er Tale, er, som det tydeligt nok fremgaaer af Grundtonen i det Hele og af den Forbindelse, hvori denne Bestemmelse staaer, Danmarks Rige. Dele heraf kunne ikke afstaaes, og afstaaes vilde de, skiltes de fra Danmarks Rige, der, som bekjendt, ikke betyder Andet end det Selvsamme som Kongeriget Danmark [og Slesvig. Der kan fra dette Danmarks Rige ikke uden Rigsdagens Samtykke afstaaes nogen Deel til noget andet Land eller nogen anden Stat, altsaa heller ikke til Holsteen, da det, efter som dette Hertugdømme er en Deel af Tydskland, vilde være det Samme som en Afstaaelse til Tydsk-

land. Det forekommer mig, at dette er aldeles klart, og jeg skulde næsten være unbesyrlig ved videre at dvæle ved dette Spørgsmaal eller denne Betragtning; jeg troer, at det er saa klart, at jeg ikke vil forsøge paa at gøre det endnu klarere, eller ikke vil forsøge paa det Umulige. Jeg skal derfor tillade mig at lade det berøve herved, idet jeg stiller mit Støtningsspørgsmaal til det ærede Statsraad: Deler Regjeringen endelig ikke den Overbeviisning, at de nævnte Dele af Danmarks Rige, ifølge Grundlovens § 23, ingenlunde, uden Rigsdagens Samtykke, kunne afstaaes til det tydske Forbundsland Holsteen.

Premierministeren: Der er aldeles ikke Spørgsmaal om at afstaae nogen Deel af Danmarks Rige, der er aldeles ikke Spørgsmaal om en Estergivelse eller Dvgivelse af Noget; der er Spørgsmaal om en Grændseregulering, om at affikkes Grændsen, og der er altsaa ikke nogen Anledning til at forespørge hos Regjeringen, om den har ifinde at bryde Grundlovens § 23.

Barfod: Ja, jeg maa tillade mig at erklære, at det er den ærede Premierminister, der i mine Ord lægger en Beskyldning om Forsøg paa Brud af Grundloven; jeg har ikke villet beskylde Ministeriet for at ville bryde Grundloven. Jeg har ganske simpelt spurgt, om det ikke deler den Overbeviisning, at en saadan Afstaaelse ikke kan finde Sted uden Rigsdagens Samtykke. Deler Regjeringen den Anskuelse, som, saavidt jeg veed, deles af hele det danske Folk, idetmindste den Deel, som har kunnet undersøge disse Forhold, og, uden at have den ringeste Kjendskab til Grændsereguleringscommissionens Undersøgelse, troer jeg at turde paastaae, at den maa være kommen til det samme Resultat, som jeg her har angivet, at disse Dele retlig tilhøre Danmarks Rige,